

ECOUL HANGULUI

ANUL VI, NR. 22

Director: LILIANA PÎNTEA





Ramură din șoapta lunii

*Mai știi că-n vremuri de demult
Te modelam cu mâini de lut?
Ai fost izvor fără vărsare
Și aripă-ntre cer și mare,*

*Lumină-n gând întinerit
De parcă-n albul necosit
S-ar fi plimbat macii cântând,
Cu voci de aur colindând*

*O altă iarnă dintr-un sat
Și el din lut amestecat,
In satul fără nicio stradă
Doar cu doi oameni de zăpadă?!*

*Mai știi când descântam troiene?
Aveam oare de ce mă teme
Când se topea sub ochii mei
O inimă din flori de tei*

*Și rămânea-n privirea lumii
O ramură din șoapta lunii?
E mult de-atunci, dar oare știi
Că și zăpada va-nflori?*

Gina Zaharia

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2015
Anul VI, numărul 22*

**BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU
HANGU – NEAMȚ**

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**





ARIPI SPRE LUMINĂ

"Dacă mă întrebați ce e de făcut ca să ne mântuim, vă voi răspunde să cunoașteți adevărul, și adevărul vă va slobozi de toate relele. Hristos este adevărul și mărturisitorul adevărului ceresc cel veșnic". (Sf. Nicolae Velimirovici, *"Prin fereastra temniței"*)

„Iisus cere istoriei decizia existenței Sale. Dar istoria s-a arătat neputincioasă din primele ei zile. Așa a rămas și mai rămâne. Prin faptul că Iisus S-a ținut de destinul omenesc și prin faptul că omul trebuie să se decidă ce face cu Iisus, se explică de ce istoria omului e atât de zbuciumată și veșnicia lui așa de hărățită și mușcată de șerpii îndoielilor și contrazicerilor. Așa se explică de ce, pentru Iisus oamenii s-au iubit și s-au urât, s-au măcelărit și s-au ajutat, au cunoscut ut extremitățile pasiunii și ale jertfei. De El a atârnat roata științei, a frumosului și a rătăcirii. El este forța interioară pe care veacurile n-au putut-o istovi. Amintirea Lui e vie pretutindeni, pe zidurile bisericilor și ale școlilor, pe vârful clopotnițelor, pe toate drumurile, la căpătâiul paturilor și al mormintelor. Distrugeți ferestrele de biserici, luați icoanele din altare și din case și Viața lui Iisus va umple muzeele și bibliotecile! Dați foc Liturghierelor, ceasloavelor și cărților de rugăciuni, și îl veți descoperi pe El și toate cuvintele Lui în cărțile literaturilor. Ba chiar și cei care-L blestemă nu fac altceva, decât să mărturisească, fără să vrea, prezența Lui.

Răsunetul tuturor romanilor, stăpâni ai lumii, a încetat odată cu zilele lor, și cine se mai gândește să moară pentru faima postumă? În jurul multora s-a făcut mai multă gălăgie decât în jurul lui Iisus, dar după mii de ani, numai în jurul lui Iisus își pun oamenii problema și astăzi, pe viață și pe moarte, ca în primele zile.

Numai cineva mai viu ca românii și care este cu adevărat un idol nemincinos al omului, poate întinde lupta aceasta permanentă între oameni. Și astăzi, ca și în ziua Nașterii Sale, unii îl iubesc, iar alții îl urăsc. Oamenii sunt antrenați ei înșiși într-o patimă pentru Patima Lui, iar alții într-o patimă pentru iubirea Lui. Unii sunt în destinul lui Iisus, iar alții fără destin și fără sens. Deci, dacă întrebarea „*cine este Iisus?*” a crescut în veacuri și cere fiecărei generații un răspuns decisiv, noi nu putem răspunde decât printr-un glas cu Tatăl, într-o rostire cu îngerii, într-o propovăduire cu apostolii, într-o mărturisire cu mucenicii și cu toți sfinții și într-o afirmare cu toată creștinătatea a două milenii: „*Acesta este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii*”.

Este răspunsul permanent al fiecăruia Toma, născut din îndoiala omenească și certitudinea dumnezeiască. Dacă cineva a ajuns la siguranța aceasta și o poate acoperi cu viața, în acela S-a născut Iisus, naștere care deschide calea veșniciei, încă fiind în veac. Cu Iisus se nasc și explicația omului și explicația lumii. (Părintele Arsenie Boca, *Lupta duhovnicească cu lumea, trupul și diavolul*),

Biruința lui Hristos este singura biruință întru care se poate bucura întreaga lume, chiar de la începuturi până la sfârșit. Oricare altă biruință de pe pământ a deosebit și încă îi deosebește pe oameni, unii de alții. Numai biruința lui Hristos este ca soarele care revarsă raze strălucitoare peste toți cei care se afla sub el. Numai biruința lui Hristos umple toate sufletele oamenilor cu bucurie de neînvinș.

(**Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici**)

COSTEA BUCIOC - AL DOILEA MARE BOIER CARE A STĂPÂNIT DOMENIUL HANGULUI



Nu se știe în ce fel proprietatea logofătului Pătrașcu Șoldan, primul mare boier ce a stăpânit Domeniul Hangu, a ajuns la Costea Bucioc, marele vornic de Țara de Jos. Pentru informarea cititorilor neavizați, menționăm că, în epoca medievală, partea de nord a Moldovei era cunoscută sub numele de Țara de Sus, iar partea de sud sub numele de Țara de Jos. Deci, Costea Bucioc era mare vornic de Țara de Jos. Marele vornic era dregătoria (așa erau numite funcțiile în stat în acea vreme) ce urma imediat după cea de logofăt, deși, Costea Bucioc, la

vremea sa, a ajuns să aibă o poziție mult mai influentă decât logofătul.

După cum ne spune Dimitrie Cantemir, în lucrarea sa *"Descrierea Moldovei"*, Ed. Minerva, București, 1986, pag. 87, vornicul de Țara de Jos sau Oblăduitorul Moldovei de Jos, „...are în grijă la curtea domnească toate trebile ținutului acesta. Sub ascultarea lui se află scaunele de judecată ale ținutului. În fața lui sunt aduse pricinile de judecată. El hotărăște în pricinile de osândire și poate să hotărască pedeapsa morții, fără știrea domnitorului, pentru tâlhari, omorători jefuitori de biserici și alți ticăloși. Ca semn al dregătoriei sale poartă un toiag aurit.”

Deci, acest Costea Bucioc, a ajuns noul stăpân al Hangului. Istoricul Constantin Cihodaru, în studiul său, *"Satele din regiunea Hangu- Bicaș"*, în *Analele Științifice ale Universității „Al. I. Cuza”, Iași*, serie nouă, secțiunea a II-a, Istorie. Tom.XII, 1966, pag. 21, acesta era rudă cu Petre Șoldan și, fără a ne oferi alte amănunte, arată că satele acestuia, Bălțătești și Mânjești, intră sub stăpânirea lui Costea Bucioc. După cum am precizat și în alt loc, de Bălțătești aparține și Hangu.

Costea Bucioc era un apropiat al Elisabetei, soția fostului domn al Moldovei, Ieremia Movilă. Așa cum am arătat în articolul din numărul precedent al revistei *"Ecolul Hangului"*, după moartea lui Ieremia Movilă, se luptau, pentru domnia Moldovei, fiii lui Ieremia, îndemnați și sprijiniți cu putere de mama lor Elisabeta, și fiii lui Simion, fratele lui Ieremia Movilă. După o scurtă domnie a lui Simion Movilă, în anii 1606-1607, și una la fel de scurtă a fiului acestuia – Mihăițaș, Elisabeta reușește să impună ca domn al Moldovei pe fiul său, Constantin (1607-16011). În toamna anului 1611, Constantin-vodă, din ordinul sultanului, este înlocuit cu Ștefan Tomșa ca domn al Moldovei, iar mama sa și toți boierii care l-au sprijinit, sunt nevoiți să plece din țară, în Polonia, unde Elisabeta avea fetele sale, căsătorite cu mari nobili polonezi, precum și domeniul și castelul de la Ustia. Între boierii care însoțeau pe Elisabeta Movilă, C. Gane, autorul cărții *"Trecute vieți de doamne și domnițe"*, amintește și pe Costea Bucioc.

Se cuvine să cunoaștem și alte aspecte din viața marelui vornic de Țara de Jos, Costea Bucioc, așa cum le găsim prezentate de cronicarul Miron Costin în *"Letopisețul Țării Moldovei"*. Amintind o întâmplare din vremea domniei lui Gașpar Grațiani, domn în Moldova între anii 1619-1621, croat din Dalmația și care a fost numit domnitor în Scaunul Moldovei de către turci, drept răsplătă

pentru contribuția acestuia la încheierea păcii între turci și Imperiul German, Miron Costin face o referire și la Bucioc - vornicul de Țara de Jos, care traducea, din sârbește pe românește, vorbele lui Gașpar Grațiani.

Acest Gașpar Grațiani, deși a fost trimis domnitor al Moldovei de către turci, „*în dată s-au așezat cu gândul spre părțile creștinești*” ne spune Miron Costin, aliindu-se cu polonezii împotriva turcilor. Acest demers al domnitorului a fost considerat de către boieri ca un act necugetat și periculos pentru Moldova, putând avea ca urmare „*vreo perire țării*”, astfel că se opuneau acțiunilor domnitorului. Boierii aveau în fruntea lor pe Costea Bucioc, fiind, așa cum zice cronicarul „*mai capu*”, adică cu influența cea mai mare. În această situație, domnul se gândea să omoare o parte din boieri, „*să fie slobod în faptele sale, ce așa aieva nu să cutedza să-i omoară pentru țară, că era Bucioc la țară ales de toți*”. Reiese - din cele mai sus relatate – că vornicul Bucioc era apreciat de către ceilalți

boieri, pentru justetea hotărârilor sale în ceea ce privește apărarea intereselor țării și ale clasei boierești în raport cu voința domnitorului.

Gașpar- vodă a căutat metode mai subtile pentru a înspăimânta pe boieri: pe Vasile, vistiernicul, l-a băgat în temniță, „*măcar că era hinu de cununie*”, iar pe Bucioc a încercat să-l otrăvească, în timpul unui ospăț. Simțind că a fost otrăvit, Bucioc s-a ridicat de la masă, a plecat la gazda sa, și având ierburi împotriva otrăvii, date de un doctor, prieten al său („*că aștepta elu una ca aceia de la Gașpar-vodă*”), a scăpat de la moarte. Gașpar-vodă a dat vina pe bucătari „*că au fost bucatele cotlite*”.

După această întâmplare, Costea

Bucioc „*i-au căutat a prestăni cătră sfatul lui Gașpar –vodă*”, adică a căzut la învoială cu Gașpar, sprijinind acțiunile sale, alianța cu polonezii, „*văzându grijă de viață*”, adică temându-se pentru viața lui.

Sultanul a vrut să-l prindă pe Gașpar-vodă și să-l mazilească trimițând un agă, pe Schimniceaș, în acest scop. Prinzând de veste despre scopul acestei solii otomane, domnitorul a ordonat uciderea lui Schimni- aga și a altor turci aflați în lași, apoi s-a dus și s-a unit cu oștirea poloneză ce era la marginea țării. Sultanul trimite împotriva aliaților, o puternică oaste, deja pregătită, în frunte cu Skinder-pașa, la care s-au adăugat hoardele tătărăști, oștirea Țării Românești și a Transilvaniei. Bătălia s-a dat la Țuțora, lângă lași. Oștirea poloneză și cea moldoveană au fost înfrânte. Gașpar Grațiani va fi ucis de doi dintre boierii cu care se refugiase din bătălie iar Costea Bucioc, ca unul care l-a sprijinit pe Gașpar-vodă, va sfârși în mod tragic. Scăpând cu bine din bătălie s-a refugiat la un fin de-al său, Toader brănișterul, rugându-se să fie adăpostit de către acesta. A doua zi, finul lui Costea Bucioc l-a legat și l-a dus și l-a predat lui Skinder-pașa, care îndată l-a și omorât.

Așa s-a săvârșit din viață vornicul de Țara de Jos, Costea Bucioc, mare boier din Moldova, care a fost un timp și stăpân al Hangului.

Profesor de istorie, Gheorghe Drugă





Sărbătoare în "Țara Hangului"

Noua biserică a parohiei Chirițeni din comuna Hangu, județul Neamț, construită în vatra satului, mai aproape de oameni, de sufletul lor, a fost sfințită la 27 septembrie 2015. Slujba, la care au fost prezente și autoritățile locale, a fost oficiată de IPS Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. După slujba de târnosire a fost oficiată Sfânta Liturghie arhierescă pe o scenă special amenajată în curtea locașului de cult. Punerea pietrei de temelie și sfințirea locului pentru noua biserică din satul Chirițeni s-a săvârșit la data de 29 august 2006, după care au început lucrările de amenajare și construcție, care au durat până în anul 2010. Au urmat lucrările de finisare interioare și exterioare, finalizate în perioada 2014-2015 cu pictarea bisericii, de către pictorul Armand Kuchta din localitatea Buhalnița, județul Neamț.

După citirea Sfintei Evanghelii, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei a rostit un cuvânt de învățătură în care a explicat însemnătatea pildei citite în Duminica a 18-a după Rusalii, „*Pescuirea minunată*”. Unul dintre cele mai importante mesaje transmise de IPS Părinte Teofan a fost cel care a făcut referire la ce înseamnă a fi „*pescar de oameni*”: „*Sfântul Apostol Petru a devenit pescar de oameni, adică i-a prins pe oameni în plasa credinței, a propovăduit pe Hristos, a propovăduit viața cea adevărată și atunci mulți care l-au auzit și au văzut viața sa simplă, dar curată, au ascultat de Sfântul Apostol Petru în toate predicile sale după Învierea Domnului Hristos. Să nu ne fie frică de cuvântul «apostol»! Un om care aduce pe altul la credință, fie el bărbatul sau femeia sau copiii sau vecinul sau cel de la serviciu, apostol se numește și Dumnezeu îi răsplătește încă din această viață, ca să nu mai vorbim de răsplata pe care o va primi, cu mila Domnului, în Împărăția Cerurilor*”. La finalul Sfintei Liturghii, Părintele Ionel Cuțuhan, Protopopul Protoieriei Ceahlău a dat citire hrisovului de sfințire, după care Părintele paroh Gheorghe Avârvarei a rostit un cuvânt în care a mulțumit ctitorilor și tuturor celor implicați în zidirea bisericii, amintind cum a pornit ideea construirii unui nou locaș de cult în parohie. „Aici, la Chirițeni, când am fost instalat, am găsit un sat de munte, oameni de munte, dar și o biserică în vârful unui deal – monument istoric de la 1829. (...) Slujind alături de credincioșii din satul Chirițeni am aflat de o dorință mai veche a acestora, de după Revoluție, în special, de a avea o biserică în vatra satului”, a afirmat Pr. Gheorghe Avârvarei. Au fost acordate și distincții de vrednicie tuturor celor care au sprijinit ridicarea și înfrumusețarea bisericii „Sfântul Ierarh Nicolae” și „Sfântul Mare Mucenic Pantelimon”. Actualul paroh de la Chirițeni, *preotul Gheorghe Avârvarei*, a fost hirotosit iconom stavrofor de Mitropolitul Moldovei și Bucovinei. Printre persoanele care au primit distincții de vrednicie s-a numărat și Gavril Lupu, primarul Comunei Hangu.



Sărbătoare în lumea cărții

Biblioteca Hangu – Cea mai bună bibliotecă a anului 2014 la Gala Bun de Tipar

Și în anul 2015, profesioniștii ai cărții – editori, autori, traducători, graficieni, tipografi, librari, bibliotecari sau specialiști în vânzări, marketing și comunicare, redactori și îngrijitori de ediții se bucură de recunoașterea colegilor de breaslă și a publicului în cadrul Galei Industriei de Carte din România „Bun de Tipar” care își propune să aducă în atenția publicului cele mai bune produse editoriale românești, în contextul în care se

vorbește tot mai mult de o criză a lecturii, a cărții sau a literaturii de calitate.

”Promovarea lecturii, aducerea la rampă a celor mai buni profesioniști ai branșei, recompensarea și încurajarea lor în ceea ce fac sunt de ani de zile întâmplări firești în atâtea țări – scena culturală românească este de mult datoare cu un astfel de „gest.” (organizatorii)

Gala „Bun de Tipar” este organizată de Asociația Editorilor din România (AER) și Headsome Communication, în parteneriat cu Asociația Națională a Bibliotecarilor și Bibliotecilor Publice din România, cu sprijinul Administrației Fondului Cultural Național, Ministerului Culturii și al ARCUB, a fost lansată în urmă cu trei ani și s-a bucurat încă de la început, de un real succes atât în rândul profesioniștilor pieței de carte autohtone, cât și în

rândul publicului larg, astfel că începând cu ediția din 2013, Gala „Bun de Tipar” se bucură de propria emisiune TV, realizată de televiziunea națională și difuzată în prime-time, iar în 2015 au fost înscrise peste 750 de proiecte la cea de a IV-a ediție, ca urmare a reacției entuziaste din partea tuturor instituțiilor ce compun industria autohtonă de carte (edituri, librării, tipografii și biblioteci).

Una dintre instituțiile care s-au înscris pentru a doua oară în această competiție, la Secțiunea ”Cea mai bună bibliotecă” este și Biblioteca Comunală Hangu, din județul Neamț, care a trimis la „Gala Bun de Tipar - Gala Industriei de Carte din România” cinci proiecte care au avut ca prim obiectiv dezvoltarea interesului pentru carte și pentru actul lecturii, în rândul copiilor.



Sărbătoare în lumea cărții

Joi seara a avut loc, în Aula Bibliotecii Naționale a României din Capitală, Gala Industriei de Carte „Bun de Tipar”, eveniment în cadrul căruia Biblioteca Hangu a fost desemnată cea mai bună bibliotecă comunală a anului 2014.



Biblioteca Hangu a intrat în finala competiției cu cinci proiecte, reprezentând o sinteză a activității desfășurate de bibliotecă de-a lungul anului 2014. Cele mai originale dintre acestea sunt „Aripi spre lumină” și „Cărțile din ludotecă”, prin intermediul cărora inițiatorii vizează stimularea gustului

pentru lectură în rândul cititorilor.

„Am învățat, joi seară, câtă măreție și noblețe se află în lumea cuvintelor scrise în cărți. Am întâlnit acolo prieteni virtuali, oameni frumoși la suflet și la chip, care m-au făcut să înțeleg că, atâta timp cât pui pasiune și suflet în tot ceea ce faci, este imposibil să nu reușești. Am simțit că Dumnezeu a fost tot timpul lângă mine. Mulțumesc organizatorilor acestui eveniment excepțional, precum și juriului care nu a avut o misiune prea ușoară”

Ministrul Culturii, Ionuț Vulpescu, și-a exprimat încrederea, joi, în viitorul culturii și al industriei de carte din România. *„Nu numai că n-o să moară cultura, cărțile au și suflet, cum spunea Nicolae Manolescu, dar au și viitor, n-am nicio îndoială aici”,* a spus Vulpescu, în deschiderea Galei Industriei de Carte din România "Bun de Tipar", desfășurată în Aula Bibliotecii Naționale a României.



„E o mare onoare pentru noi, să ne numărăm din nou, printre cei șase finaliști ai acestei gale dedicate excelenței editoriale, cu atât mai mult cu cât Biblioteca Hangu este singura bibliotecă comunală prezentă în această finală. Acest fapt e un alt prilej de a ne înțelege rostul nu doar ca slujitori ai cărții, ci și ca factori determinanți în promovarea și susținerea actului cultural, în general și a actului lecturii, în special. Le mulțumesc organizatorilor, pentru că ne-au oferit oportunitatea de a participa la acest

Sărbătoare în lumea cărții

eveniment special pentru lumea cărților din România, mulțumesc, de asemenea și membrilor juriului care nu au avut și nu vor avea o misiune foarte ușoară. Îți felicit nu doar pe finaliști ci și pe toți profesioniștii dedicați cărților, care s-au alăturat acestui eveniment de excepție – Gala "Bun de Tipar". Nu aș fi reușit să particip la acest eveniment fără sprijinul, încrederea și susținerea domnului Primar Gavril Lupu, care a acordat toată atenția acestei instituții."



Finaliștii celei de a IV-a ediții a Galei Industriei de Carte din România au fost selectați de juriul format din **MIRCEA VASILESCU** (președinte) – eseist, critic, istoric literar, jurnalist, profesor dr. al Facultății de Litere din cadrul Universității din București, redactor-șef al săptămânalului *Dilema Veche*; **SIMONA KESSLER** – agent literar, „Simona Kessler Copyright International Agency”; **COSMIN CIOTLOȘ** – critic literar (*România literară*), asistent dr. al Facultății de Litere a Universității din București; **LUCA NICULESCU** – unul dintre cei mai apreciați jurnaliști români de astăzi, redactor-șef al RFI România; **OANA-VALENTINA SUCIU** – lector dr. Facultatea de Științe Politice, Universitatea din București; **VICTORIA PĂTRAȘCU** – autoare de cărți pentru copii, foarte activă în promovarea lecturii în rândul școlărilor, preocupată să susțină ilustrația de carte românească; **CARMEN APETREI** – lector univ. dr, director Departament Grafică al Facultății de Arte Plastice din cadrul Universității Naționale de Artă

din București; **CRISTINA FOARFĂ** – editor coordonator Bookaholic, specialistă în comunicare digitală; **TUDOR CREȚU** – directorul Bibliotecii Județene Timiș, scriitor și **DANIEL VOINEA** – Brand Manager Cărturești.

”Acest premiu nu ar fi fost posibil dacă Dumnezeu nu mi-ar fi îngăduit să am alături și să cunosc oameni minunați, care m-au susținut mereu și cărora le mulțumesc pentru că au crezut în mine și în instituția pe care o reprezintă.

Mulțumesc copiilor care iubesc biblioteca, domnului Primar Gavril Lupu, care m-a sprijinit mereu, cadrelor didactice, colegilor de la primărie, întregii comunități

Așadar, premiul este al nostru, al tuturor hanganilor.

Nu vreau să pierd ocazia pentru a le mulțumi, din inimă, prietenilor dragi ai bibliotecii, susținători, parteneri, colaboratori, oameni speciali, care mi-au dat aripi și m-au ajutat să mă înalț.

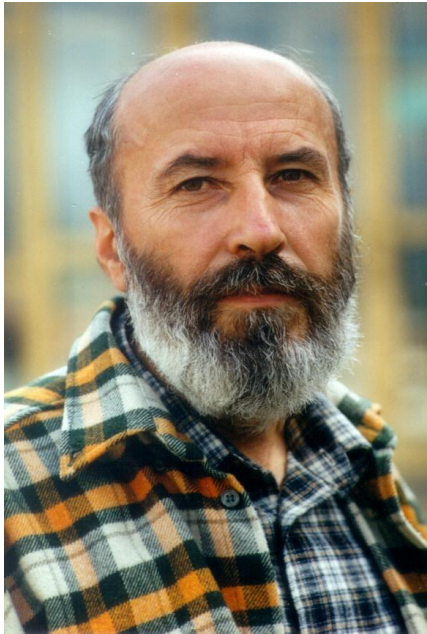
Mulțumesc, de asemenea, organizatorilor acestui eveniment de excepție - Gala Bun de Tipar - pentru că m-au învățat câtă măreție există în lumea cuvintelor scrise în cărți.”



Invitație la lectură

Invitație la lectură

Invitație la lectură



CONSTANTIN BOSTAN în jocuri de cuvinte

Nu pot să nu vă mărturisesc, cu toată sinceritatea, că volumul de poezii *"De dragoste și de beton"* m-a surprins. M-a surprins pentru că e semnat de austerul domn **Constantin Bostan** – un Om exigent, riguros, corect, sever chiar și cu el însuși, onorat să-și așeze sufletul, cu dragoste, devotament și pasiune, pe altarul bibliotecii, al cărților; un Om dedicat, neobosit, perfecționist, sub mintea și mâinile căruia cărțile devin ființe pe care le iubește necondiționat și definitiv, care s-a transformat încet, cu fiecare poezie citită, cu fiecare vers plin de conotații, într-un Om de o sensibilitate rară, profund, iubind și tânjind după iubire, după iubirea absolută, devenită ideal.

Nu-mi amintesc să fi citit poezii atât de surprinzătoare, pline de nuanțe lirice, saturate de realitate, încărcate uneori până la refuz de mesaje clare, transparente, alteori pline de înțelesuri abia întrezărite. Știu că doar anumitor oameni le este sortit să trăiască cu o intensitate maximă fiecare clipă a existenței lor și mai apoi să poată să transpună

aceste trăiri pe hârtie. Din această categorie face parte și Constantin Bostan. În poeziile lui, cuvintele capătă conotații profunde, purtând cititorul către sfera meditativă, determinându-l să-și imagineze existența în chingile greu de ignorat ale "betonului" – beton capabil să distrugă vise, să frângă aripi, să istovească și să mutileze sufletele celor nevoiți să locuiască în peisajul cenușiu oferit de "coliviile" din mediul urban. Câtă suferință, cât zbucium interior, câte trăiri duse până la paroxism macină gândurile și sufletul autorului, *"pe coasta unui țărn de beton"*. În versurile lui, nici o zi nu seamănă cu cealaltă, iar iubirile se transformă în mari evenimente sentimentale care ard, care mistuie ușor, dar sigur, sufletul și așa zdrențuit de idealuri, de pasiuni, de nevoia de zbor, de libertate.

Titlul *"De dragoste și de beton"*, deși pare ales la întâmplare, încătușează însăși esența cărții. *Iubirea* – înălțătoare, năucitoare, capabilă de sacrificii supreme, plină de farmec și de înfiorări dulci în care cei doi sunt printre stele, aproape de ele și *betonul* – materia ternă din care sunt construite blocurile. Blocul văzut ca o închisoare, ca o colivie care pune granițe, mărginește, încătușează, sfărâmă, zdrelește și, *in extremis*, ucide vise, speranțe, iubiri, gânduri, idealuri, iluzii. Dincolo de versuri, blocul devine parcă labirintul din Olimp, apartamentul - Minotaurul însuși, iar poetul - un Dedal al zilelor noastre, zburând constant către propria-i ființă, către cer, spre soare, spre stele, eliberându-se: *"De la un timp/ pe geana/ sufletului meu, deschisă larg,/ cu gând de zbor,/ dincolo de betonul în care/ aripile visului nostru/ își execută la domiciliu/ condamnarea pe viață, / plutesc șirag - exotic chiar - iubiri în goelete..."*.

Poetul descoperă femeia ca *"un noian de ispite"* sub aspecte și forme din cele mai diferite într-un joc de cuvinte ritmate, alese cu grijă, șlefuite parcă de un bijutier: *"femeia-urgie, femeia-rechin/ femeia-poveste, femeia-venin,/ femeia-durere, femeia-vioară,/ femeia-păianjen, femeia-povară"*. Autorul trăiește intens drama iubirilor neîmpărtășite, numite atât de romantic *"iubiri fără de iubire"*, ca într-un final, după lungi căutări, să întâlnească marea dragoste: *"femeia-femeie, femeia-abis"* împreună cu care și din care renaște „chemat de adâncuri,.. Ceea ce zăgăzuește și împiedică, ucide nemilos și temeinic "betonul", redă, ca într-o lege nescrisă a compensației, femeia *"cu ochii fierbinți"* în îmbrățișările căreia eul liric caută nemurirea.

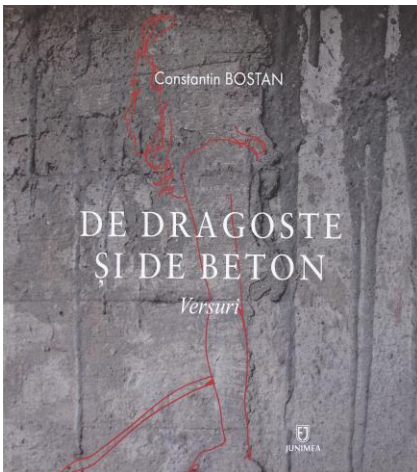
Fiecare clipă e altfel pentru poet, chiar dacă *"În fiecare zi,/ dar și noaptea, târziu,/ urc de șapte ori/ câte șaispe trepte"* spre cei *"cincizeci și opt de metri pătrați/ ai unei semețe cochilii/ de beton"*. El rămâne un inadapdat al vieții urbane, întrebându-se *"inutil și, poate, dramatic: unde vor fi rămas, oare, rădăcinile mele?"*. Existența în acea *"cutie de beton"* îi îmbolnăvește sufletul de *"Sindromul colivier"*, care devine titlul unei poezii filosofice, proiectând acut inutilitatea vieții, deșertăciunea existenței, peste

Invitație la lectură

Invitație la lectură

Invitație la lectură

care domină fără putință de tăgadă moartea, ce ia forma unui perfid *"păsărar, jumătate stârc, jumătate girafă"*. Zădărnicia vieții e privită în străfundurile ei cele mai întunecate și mai dramatice: *"Degeaba deschidem fereastra – am uitat/ să zburăm"*. Balconul nu reprezintă locul unde poți evada, ci locul unde îți poți vedea singurătatea scrijelită în glasvand. Pentru cei *"ferecați în beton"*, *"nu mai e orizont/ iubirile mor, tânjind după stele"*.



Poetul e mereu surprinzător. Când te aștepți mai puțin, găsești în versuri acea sensibilitate a unui suflet profund, călit la flacăra durerilor, a iubirilor neîmplinite, a dorului: *"totuși: m-aș rupe oricând/ în luntre și punte,/ să vii ca din vis, să vii ca din munte/ la ceasuri de noapte sau numai în zori,/ să fim iar aceeași, plutind amândoi/ perfect divizibili numai la noi..."*

Realitatea care domină această eră media care ne obligă să trăim mediocru, monoton, superficial, egoist și murdar, nu-l sperie pe autor, dar o detestă din adâncul ființei lui: *"încerc să mă extrag/ din lungul șir de șarade"*, unde poți fi *"cool, haios, demențial"* și doar atât, așa cum nu-l mai sperie nici cenușiul *"costelivelor cazărmi de beton"*; e contrariat doar pentru că *"Mă scol prea des, cu noaptea-n cap,/ speriat că iarăși nu am să dau de tine"* de îndată ce, inevitabil, *"Cel mai trist/ e când umblu cu capul în nori: nu te văd,/ nu te-aud,/ nu mă vezi,/ dar mă dori..."*. Poetul caută cu obstinție, iubirea: *"Când și unde-ai plecat cu tot/ necuprinsul / șoaptelor/brațelor tale?"*, pentru că fără iubire e *"uitat și pierdut..."*, dar și pentru că *"de tâmpla mea se sparg vapoare,/ nedeslușind întreg misterul/ iubirilor nemuritoare..."*

Ca și marele nostru poet Marin Sorescu, autorul Constantin Bostan își imaginează un exercițiu de contabilitate, adunând afirmațiile, chemările, realitățile crude dintr-o iubire, oferind uneori o înlănțuire uluitoare de verbe și/sau pronume personale care trag cortina de pe bilanțul unei vieți în doi: *"Câți de tu,/ câți de eu,/ Câți de ea,/ câți de el,/ Câți mă minți,/ câți mă-nșeli" [...], "Câți de plec,/ câți de rup,/ câți de mor,/ câți de uit,/ câți să n-ai,/ câți să sparg/ au ucis/ cu ardoare iubirea..."*. Poetul trăiește drama omului inadapdat și neînțeles, încercând mereu să treacă dincolo de granițele impuse de o lume mediocră și de *"colivia din beton"*: *"Mă dor speranțele eșuate-n betoane,/ sufăr cumplit pentru toate zilele, / nopțile goale"*.

Volumul *"De dragoste și de beton"* (Editura Junimea, Iași, 2015) este o carte născută din prea plinul unui suflet de o sensibilitate rară, care a făcut din poezie un refugiu.

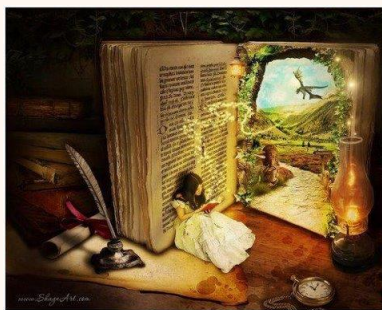
Redactor șef, Liliana Pîntea

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

**CARTEA – PRIETENA MEA**

Cartea – poarta spre cunoaștere, spre întâlnirea unei noi lumi, ascunsă după o pânză diafană, prin care fiecare suflet își găsește adevărata lui devenire, dorințele, dar mai ales visele celor ce se simt excepționali.

În umbra unui trecut nostalgic, îndurerat și fără visuri, o carte îți luminează inima, regăsește în tine stropul de lumină, flacăra ce trebuie reaprinsă, dorul de a-ți imagina că poți zbura, că poți spera și că poți urca foarte sus, pe culmile înțelepciunii. Cartea te poate schimba

categoric într-un om zâmbitor, bun, frumos, înțelept.

Cartea poate fi prietenul adevărat pe care îl cauți uneori o viață întreagă fără să ai ocazia specială de a-l întâlni. Cartea este cea mai apropiată prietenă a sufletului meu, un lucru prețios, greu de câștigat, greu de pierdut.

Asavei Letiția, clasa a VI-a, Școala Hangu

Ecoul inimii

Ecoul inimii

Ecoul inimii

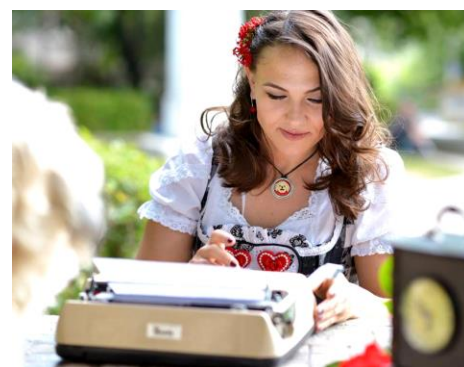
Ecoul inimii

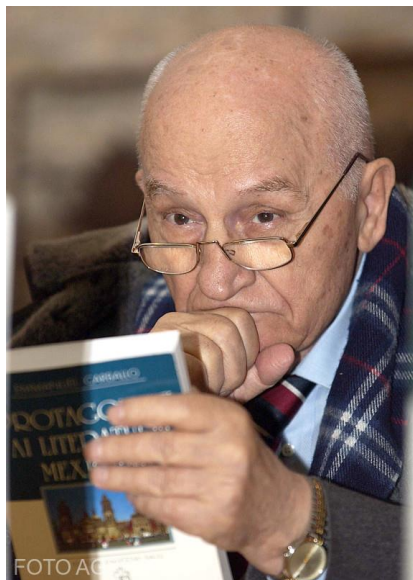


Am crezut mereu în iubire

Am crezut mereu în iubire. Și nu m-am oprit niciodată din a spera că mi se va întâmpla și mie. Acea adevărată. Am căutat-o ani de-a rândul în trenul personal cu care făceam naveta la sfârșitul de săptămână, am căutat-o în parcurile de copii de lângă blocul în care am copilărit, mă dădeam pe scrânciob și visam, iubeam un flăcău sau un altul, îmi aruncam sacii în căruță, mă prefăceam că e caleașcă și strigam: "Haide, să tragem în aceeași direcție!". Am căutat iubirea în inima unui bărbat de culoare pe străzile Lleidei, am așteptat-o un an și jumătate să se întoarcă din America la braț cu o chitară, am căutat-o în niște ochi căprui în clasa de la etajul doi a liceului. Stăteam cu genunchii la gură pe lada de lemne, între soba de teracotă și dulapul cu acuarele și aracet la borcan. Așteptam magia aia despre care citisem în atâtea cărți și o auzisem în toate cântecele folk, făgăduiala aceea nerostită pe care o văzusem zi de zi în casa părintească. Dar iubirea întârzia la întâlnirea cu mine. Îmi trimitea în dar o cană hâdă, din acelea pe care le găsești la tarabele din Cheile Bicazului. Pe ea scria: "Pentru cea mai dragă iubită!". Ei na. Ca și cum nu-s singura, dar îs cea mai dragă, auzi! Însă eu îmi făgăduisem mie însămi că meritam să fiu "aceea" pentru cineva. Și nu m-am oprit din a aștepta iubirea, din a o căuta. De atâtea ori mi-am izbit inima de pereții pieptului, refuzând să cred că nu există cineva și pentru mine. Urcam scările bibliotecii universitare din Iași, zi de zi, de la ora opt dimineața și le coboram abia la opt seara, și asta doar pentru că iubeam cu foc de cireșe coapte. Iubeam un flăcău din ultima bancă, un idealist cu mers legănat. Și ca să-mi umplu timpul de stat la bibliotecă, citeam. Lecturi care apoi mi-au așezat viața pe făgașul de azi, chiar dacă brunetul cu tenul alb și zâmbet strâmb a dispărut din viața mea. Dar a fost chipeșul pentru care stăteam 12 ore în bibliotecă, lucru pe care am continuat să-l fac și după ce el nu-mi mai era drag. Îmi rămăseseră dragi cărțile și huruitul tramvaielor care urcau "dealul". De atâtea ori mă dăramam, cădea tencuiala sufletului și rămâneam doar cu scheletul unui ecou în mine. Durea lăuntric, adânc, durea cu desigur de ploi. Îmi șopteam că nu merit, că-s prea ciungă, prea grasă, prea încăpățânată, prea nu-știu-cum. Apoi timpul se așeza ca o pătură peste toate amintirile, închideam geamurile inimii, mă încălzeam nițel și mă vindecam. Plecam apoi, din nou, s-o caut. Iubeam iubirea. Știam că pot să iubesc mult, neomenesc de mult. Știam că pot dărui până la orizont și înapoi. Nepământesc de mult. Știam că undeva, într-un colț de lume, poate aproape, poate departe, cineva are decupat în el un gol în forma inimii mele. Că eram și eu a cuiva. Plecam în creierii nopții și așteptam în gară la aceeași oră, același tren care venea de la Timișoara. Păstram în buzunar niște cuvinte cu care mă vrăjise. Mă întorceam plângând încet, așa cum se prelinge ploaia printr-un geam întredeschis. Plângeam de așteptare și de dorul celui pe care încă nu-l cunoșteam. Eram atât de neiubită. Atât de singură. Pășeam în lume cu un gol, simțeam cum ceilalți văd, prin mine, în partea cealaltă. Văd toate rănilile pe care mi le-au lăsat atâtea iubiri scoase dintr-o cutie de chibrituri. Arse strâmb, pe jumătăți. Îmi strângeam cordonul paltonului și noaptea mă duceam din nou pe aceeași bancă de pe peronul doi. Aveam întâlnire cu iubirea și poate chiar avea să vină când ceasul va bate ora trei și un pic. Dar n-a venit. N-a coborât nimeni din tren. N-a ars nimeni un sat întreg pentru mine, așa cum îmi cântau cei de la Talisman. Nu-mi acoperea nimeni "inima cu umbra unui copac sau mai bine..." Nu, Nichita. Nimeni nu mă ruga să-mi așez fularul la gât, nimeni nu "mâna fotoliul spre sobă" pentru mine, așa cum duios îmi cânta Alifantis. Nu-mi aducea nimeni, nimic, de pe mare... Nu-mi săruta nimeni gândacul de pe deget. "Și totuși există iubire", îmi cânta Tatiana Stepa. Și o credeam. O credeam...

Laura Baban, autoarea minunatelor volume "**Domnul Tic...**"





LECȚII DE VIAȚĂ CU OCTAVIAN PALER

Octavian Paler, unul dintre scriitorii pe care îi iubesc și îi prețuiesc necondiționat. A fost un erudit greu de egalat, iar scrierile sale vor rămâne mereu lecții de viață pentru noi, muritorii de rând, onorați să întâlnim, fie și numai prin intermediul cuvântului scris, un asemenea geniu. Am notat câteva dintre afirmațiile pline de înțelepciune, de simboluri și de înțelesuri subliminale, culese din scrierile domniei sale...

"Am observat că viața îți poate fi schimbată în câteva ore de către oameni care nici nu te cunosc."

"Când aveam posibilitatea să-mi îndeplinesc visul, mi-am dat seama că și pasiunile îmbătrânesc."

"Noi astăzi suntem o țară de oameni singuri. Atât de singuri, încât până și nefericiții nu sunt solidari între ei."

"Eu îmi iubesc țara, dar din iubirea mea face parte și disperarea mea de a vedea ce trăim și cum trăim."

"Ceea ce nu trăim la timp, nu mai trăim niciodată."

"Politica nu are principii. Are numai interese."

"Nu disprețui lucrurile mici. O lumânare poate face oricând ceea ce nu poate face soarele niciodată: să lumineze în întuneric."

"Dragostea e o luptă între două suflete și între două trupuri în care uneori nu e niciun învingător, alteori nu e niciun învins."

"Să nu crezi că poți stabili cursul iubirii. Dacă te consideră vrednic, îți va îndrepta ea cursul."

"Cine s-a ridicat împotriva tăcerii a riscat totdeauna să se facă tăcere în jurul lui. Oamenii îți iartă multe, dar nu-ți iartă când le arăți cu degetul lașitatea. Ei vor să pară nobili chiar când nu fac nimic pentru asta sau mai ales când nu fac nimic."

"Am învățat că poți continua încă mult timp după ce ai spus că nu mai poți."

"Am învățat că durează ani să câștigi încrederea și că doar în câteva secunde poți să o pierzi."

"Defectele mele sunt principala mea calitate. Defectelor mele le datorez puținul cât l-am făcut eu în această viață."

"Iremediabilă este numai greșeala de a te lăsa strivit."

"Timpul e o fiară care are nesfârșita răbdare de a înghiți totul."

"Măsurarea vieții omului nu este în funcție de timp, ci de buna ei folosire, doar o viață trăită pentru alții este o viață care merită trăită."

"Un om care trăiește în spiritul valorilor ce sprijină viața nu va încerca să dovedească nimic; nici sfințenia, nici bunătatea, nici puterea sa. De aceea oamenii de acest calibru trăiesc mai degrabă în izolare, dar atunci când cerem exprimarea iubirii, s-ar putea să-i întâlnim, iar întâlnirea cu ei ne poate schimba viața."

"Una din prejudecățile lumii noastre este de a pune etichetă, de a clasifica totul; oamenilor li se pare că au și înțeles ceea ce au clasat."

"Fericirea nu înseamnă să ai ceea ce dorești, ci să dorești ceea ce ai."

"Vai de cel care după ce deschide ușa camerei seara nu are cui spune: "Bună seara".



*Micii scriitori**Micii scriitori**Micii scriitori**Micii scriitori*

Iarna

Afară-i ger. Norii au invadat cerul, nelăsând lumina blândă a soarelui să încălzească pătura pufoasă de zăpadă, care îmbracă fiecare colțișor de natură. Peste tot bântuie răceala iernii. Gerul aspru face zăpada să scârție sub pași, iar florile de gheață se ivesc la toate geamurile. În depărtare se zăresc brazii falnici care poartă pe umeri povara grea a zăpezii, ca și cum s-ar fi îmbrăcat să nu le fie frig, în nopțile lungi și friguroase. Seara, târziu, copiii fug de la săniuș să se încălzească la gura sobei, unde bunicii le povestesc cu glas duios și ochii în lacrimi

despre iernile în care și ei au fost copii și despre minunea Nașterii Pruncului Iisus. Lui îi datorăm magia albă a iernii care ne face să visăm la o lume de poveste și, desigur, cu sufletele pline de bucurie, la Moș Crăciun.

Marc Octavian, clasa a IV-a, înv. Caia Dumitrina

E iarnă

Iarna s-a grăbit și în acest an. Mai întâi a ascuns soarele după norii cenușii și a lăsat mii de fluturi albi să zboare lin, uneori dansând, alteori zbenguindu-se, spre pământ. În scurt timp tot satul era ascuns sub o pătură albă și pufoasă, ca și cum i-ar fi fost frig și s-ar fi îmbrăcat în haine noi. Apoi a chemat vântul, care neastâmpărat din fire a tot ridicat steluțele albe abia căzute, din văzduh, pe pământ și a tot încercat să se joace cu ele, spulberându-le, risipindu-le.

A dat ordin să înghețe apele, a transformat lacul într-o oglindă uriașă și a poruncit animalelor să se retragă adânc, în inima pădurii, ca să nu înghețe de frig. A desenat flori de gheață pe geamuri și i-a trimis o telegramă moșului să se grăbească, pentru că văzuse momentele în care copiii îi scriau lui Moș Crăciun.



Ceobăcă Patricia, clasa a IV-a, înv. Caia Dumitrina

Micii scriitori**Micii scriitori****Micii scriitori****Micii scriitori**

Iarna

Într-o zi tot văzduhul s-a umplut de fulgi pufoși, albi și ușori care coborau alene spre pământ, așezându-se ca un covor rece și strălucitor peste toată natura. Copiii, încântați s-au grăbit să alerge prin zăpadă, să prindă fulgii în palme, să se joace cu ei. Dezamăgiți însă, că micile stelute se topeau repede în mânuțele lor calde, alergau după alții, emoționați și plini de bucurie. Iarna este anotimpul preferat al copiilor, nu doar pentru că pot să meargă la săniuș, să facă oameni de zăpadă și să alerge, până seara târziu prin zăpadă, dar și pentru că vine Moș Crăciun, un moment special în care întreaga familie se adună în jurul bradului, nerăbdători să desfacă darurile purtate peste mări și țări, în desaga grea a Moșului. Unii copii își doresc păpuși, mașinuțe și multe jucării. Alții își doresc cărți, frațiori și prieteni, iar alții își doresc doar atât să fie alături de părinții lor, pe care îi așteaptă în fiecare zi să vină acasă.

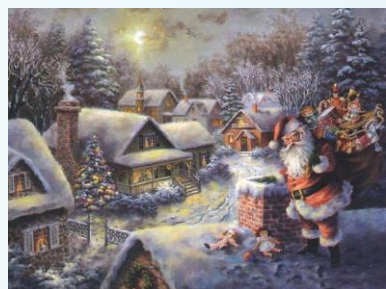
Nițoia Laura, clasa a IV-a, inv. Caia Dumitrina

Seara de Crăciun

E seara minunată din ajunul Crăciunului. La casele din jur e zarvă mare. Se aud glasuri de copii peste tot, vestind marea bucurie a Nașterii Pruncului Iisus. Ferestrele, la care copiii se opresc să colinde, sunt împodobite cu flori de gheață argintie, care strălucesc ademenitor. În case e cald și e lumină și din cauza bradului falnic, încărcat de stelute minunate, de globuri colorate, de ghirlande argintii și aurii. Copiii sunt gălăgioși și fără astâmpăr. Așteaptă nerăbdători momentele în care va veni Moș Crăciun încărcat cu daruri. Abia atunci când va veni Moșul se va face liniște. O liniște deplină, pentru că micuții, emoționați, vor uita tot ce aveau să-i spună.



Crudu Denisa, clasa a V-a, Școala Hangu



Iarna

E tare frig! Și totuși, noi copiii, suntem tare veseli. E anotimpul gerului, dar și al jocurilor mult așteptate. Ce desene întortocheate au apărut dintr-o dată pe geamuri! Parcă ar fi țesute din fire de argint atât de frumos strălucesc. În depărtare, afară, totul e alb: casele, copacii, dealurile, brazii din apropiere. Toate s-au trezit, peste noapte cu haine noi, pufoase, iar casele și-au ales din toată garderoba oferită de iarnă, doar căciuli albe. Printre norii cenușii, abia dacă se zăresc razele soarelui, dar atunci când reușesc să se strecoare, fac toată zăpada să strălucească. Natura e amorțită, ca și cum s-a ascuns sub pătura albă de nea ca să nu înghețe de tot. Doar pe Moș Crăciun nu-l sperie și nu-l îngheață iarna și zăpada.

Ceucă Sebastian, clasa a IV-a, inv. Caia Dumitrina



**Colectivul de redacție al revistei
"ECOUL HANGULUI"**
*urează colaboratorilor, cititorilor și tuturor hanganilor
multă sănătate, bucurii, zile senine și lipsite de
griji, iar Bunul Dumnezeu să vă țină în căușul
palmelor Sale și să vă vegheze pașii pretutindeni.*

LA MULȚI ANI!

